

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem rozhodl zemský civilní soud v Praze jako soud druhé stolice o žalobě o obnovu u něho vznesené. V takovém případě platí podle předpisu § 535 c. ř. s. pro ústní jednání, provedení důkazů a pro oznámení rozsudku k žalobě vydaného první stolicí, jakož i pro odporovatelnost rozsudku ta ustanovení, která platí pro tento vyšší soud jako stolicí opravných prostředků. Že po povolení obnovy nešlo v podstatě o nic více, než o pokračování v odvolacím řízení a že také v tomto období jednal zemský civilní soud v Praze jako soud odvolací, netřeba blíže dovozovati. Nevadí, že žalobci, kteří podle § 226 c. ř. s. jsou povinni, by formulovali prosbu žalobní, neupravili tuto část žalobní prosby, týkající se obnoveného řízení, jasněji. Z toho, co uvedeno, plyne jednak, že rozsudku, který byl vydán k žalobě o obnovu a zároveň podle § 542 c. ř. s. po povolení obnovy i ve věci samé, lze v tomto případě odporovati jen dovoláním, nikoliv odvoláním, jednak že soud druhé stolice pochybil, pokud své rozhodnutí stranám doručil přímo a nikoliv prostřednictvím okresního soudu v P., který ve hlavním sporu jednal jako soud první stolice. Než tento postup, jenž nezakládá zmatečnosti, nemohl dovolatele nijak opravňovati k tomu, by nedbali jasněho a určitého předpisu § 505 c. ř. s., podle něhož bylo správně zvolený opravný prostředek, totiž dovolání, podati ve lhůtě 14 dnů u procesního soudu první stolice. Ježto však dovolání bylo podáno přímo u soudu druhé stolice a nedošlo k soudu první stolice v dovolací lhůtě, bylo dovolání jako opožděné odmítnouti (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 8490.

Pro počítání lhůty § 933 obč. zák. platí předpis § 902 obč. zák., podle něhož se nepočítá do lhůty den, na nějž připadá událost, od níž počíná lhůta běžeti.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 447/28.)

Žalobu ze správy pro vady koně o b a n i ž š í s o u d y zamítly. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o žalobě znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Jde o žalobu ze správy pro vady koně, již oba nižší soudy zamítly pro opožděnost, poněvadž prý byla podána teprve 43. den po předání koní. Nižší soudy měly mylně za to, že den odevzdání věci jest započítati do žalobní lhůty a že pro počítání této lhůty neplatí předpis § 902 obč. zák. Názor odvolacího soudu, že § 933 obč. zák. počítání lhůty pro žaloby ze správy stanovil jinak než § 902 obč. zák., neobstojí. V § 933

obč. zák. jest jen naznačena událost pro počítání lhůty rozhodná, od níž počíná běh lhůty k žalobě, t. j. kdy se stalo předání věci, pokud se týče, kdy uplynula doba, pro kterou platí domněnka § 925 obč. zák. anebo kdy nabyvatel zvěděl o nároku, jež třetí osoba vznesla na věc; o způsobu počítání lhůty neobsahuje však tento § žádného ustanovení, zejména ne úchyly od § 902 obč. zák. Pro vypočítání lhůt platí tedy i tu pravidlo § 902 obč. zák., že se nepočítá den, který nastala událost, od níž počíná běh lhůty. Propadná lhůta k uplatnění vad dobytčete žalobou činí podle § 933 obč. zák. šest týdnů. O týdenních lhůtách stanoví druhý odstavec § 902 obč. zák., že konec lhůty určené podle týdnů, připadá na onen den posledního týdne, který se pojmenováním shoduje se dnem události, od něhož lhůta počíná běžeti. Událost tato (odevzdání koní) stala se, jak nesporno, ve čtvrtek dne 22. září 1927, končí tedy zákonitá lhůta zase ve čtvrtek 6. týdne, to jest dne 3. listopadu 1927, kdy žaloba skutečně na soud došla. Podle vylíčeného podána byla žaloba včas a zamítnutí její pro opožděnost není odůvodněné. Neprávem dovolává se odvolací soud pro svůj opačný názor rozhodnutí býv. Vídeňského nejv. soudu ze dne 6. dubna 1904, čís. 4456 otištěného v Právniku 1904. Nehledíc k tomu, že tehdy neplatil ještě předpis § 902 obč. zák. v nynějším doslovu, jehož se mu dostalo III. dílčí novelou (§ 125), šlo tenkrát jen o to, zda lhůta počíná od odevzdání věci, či až do zjištění vady. Rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 410 sb. n. s., na něž se napadený rozsudek v té příčině rovněž odvolává, obírá se jen otázkou, zda lhůta k žalobě počíná odevzdáním či teprve dodáním dobytčete, nevyslovuje se však nijak o tom, jak nutno lhůtu tu počítati; činí však tak rozh. čís. 3759 a 5817 sb. n. s., k nimž se poukazuje.

Čís. 8491.

Veřejný společník nemůže se žalobou podle § 37 ex. ř. opíratí výkonu exekuce, jež byla povolena věřiteli jiného společníka udělením zmocnění, by se na veřejné společnosti domáhal rozdělení její majetkové podstaty a vyloučení podílu svého dlužníka za účelem uspokojení své vykonatelné pohledávky.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 499/28.)

Veřejnými společníky firmy A. M. a spol. byli Alois M. a Anastazie M-ová. Žalované firmě, věřitelce Aloise M-a, byla povolena exekuce udělením zmocnění podle §§ 331 a 333 ex. ř. za tím účelem, by se domáhala na veřejné společnosti M. a spol. rozdělení její majetkové podstaty a vyloučení podílu dlužníka Aloise M-a za účelem uspokojení vymáhané pohledávky. Žalobě, již se domáhala Anastazie M-ová proti vymáhající věřitelce zrušení výkonu této exekuce, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.